

lokeenden der naburige eendenkooi trek, toen de planten begonnen te bloeien, en wel zoodanigen trek, dan men met recht kon zeggen: *ze zijn er aan verstaafd*. De uitwerking was nagenoeg dezelfde, als die van opium op menschen: ze werden loom en sufferig, de eetlust voor normaal voedsel verdween, ze vermagerden bij den dag, en als er geen paal en perk aan gesteld was, zouden zij waarschijnlijk allen gestorven zijn.

De eigenaar stelde er natuurlijk oppassers bij aan, eerst overdag, en toen bleek, dat dit niet voldoende was, ook bij nacht, waardoor het verlies zich bleef bepalen tot enkele dieren.

Ik vond dit feit merkwaardig genoeg, om even te vermelden. De meeste dieren hebben een instinctmatigen afkeer van elk voedsel, dat nadeelige gevolgen voor hun gezondheid heeft, hier schijnt het instinct ze in den steek te hebben gelaten.

Groningen.

M.

Een makke Spreeuw.

In het begin van Mei l.l. werd aan den voet van een muur van de woning van Mej. M. C. gevonden een vermoedelijk uit het nest gevallen jonge spreeuw, meer dood dan levend. Door zorgvuldige verpleging bleef hij in 't leven, kwam spoedig tot ontwikkeling, zoodat hij in de maand Juni de vrijheid kreeg. Dankbaarheid of misschien ook herinnering aan het voer (Sluis' lijstervoeder en stukjes kaas) deden hem al besluiten in de woning in de kooi terug te keeren, met de vrijheid die te mogen verlaten, waarvan hij ook ruimschoots gebruik maakte. Na zich dan weer langer of korter in de vrije natuur verlustigd te hebben, eens zelfs gedurende 7 dagen en nachten, kwam hij terug.

Onlangs op het tijdstip samenvallende met dat van het vertrek der spreeuwen, vertoonde hij zich weer aan de woning, werd goed gevoed en daarna in vrijheid gelaten, echter zonder het gevolg als vroeger. Hij wilde de woning niet verlaten, ging gewillig in de kooi en leeft daarin tevreden en gelukkig, geniet 's ochtends in de kamer eenigen tijd van betrekkelijke vrijheid, gaat bij ieder huisgenoot op het hoofd, schouder en hand zitten, daarna vrijwillig in de kooi en kweelt dan het hoogste lied.

In de dagen der bovenbeschreven absentie gebeurde het dat hij op de hand gevoed wordende, een zwerm spreeuwen in de lucht zag en zich daarbij aansloot, wij dachten om niet weer terug te keeren, dat echter zoo als voren blijkt, verkeerd gedacht was.

Kan iemand bekend met de geheime van het leven der vogels in de natuur mij dit merkwaardig geval verklaren, b.v. dat terugkeeren zonder zich weer te willen verwijderen op het tijdstip van het vertrek zijner stamgenooten.

Dit toch geeft te denken.

Dieren.

J. C. v. D. S.

Gaaien.

Verleden jaar huisde in het vrij hoge eikenhout achter ons huis een paar gaaien, die weldra met een (misschien ook 2 kinderen) gezegend waren. Daar wij in uw werken gelezen hadden, dat ze een voorliefde voor eikels hadden, legden we er eenige neer, die dan ook vrij dikwijls verdwenen waren. Ook legden wij elken dag een korst brood neer, te groot en te hard voor de musschen, en meestal kwam dan ook een der gaaien en nam den geheelen korst mee naar zijn nest. Toen mijn voorraad eikels begon te verminderen vond ik dit erg jammer en dacht het eens met apennooten te probeeren, daar in Artis alle eikeletende dieren, ook graag apennooten eten. Het gevolg was, dat de eikels versmaad werden en de apennooten met graagte verorberd. Ja hiervan werden er niet slechts 2, maar 10 à 12 gegeten. Dikwijls heb ik gezien, hoe de gaai er achter elkaar 3 in den bek nam, en daarmee wegvloog of in een onzer sparren ging zitten, waarna spoedig de schillen naar beneden regenden. Daarna haalde hij er weer 3 stuks, tot de voorraad op was. Soms kwamen er 3 gaaien tegelijk, ook soms het kind alleen. Wij trachten het nest te ontdekken, echter zonder succès; wel zagen wij er een 5-tal bij elkaar zitten, die zachtjes zongen. Dit jaar is het hakhout helaas gedund en huizen er dus geen vogels in. Maar de gaaien schijnen toch in de buurt te huizen en dit plekje niet te zijn vergeten; zij halen tenminste nog steeds de apennooten en de korsten brood weg.

Baarn.

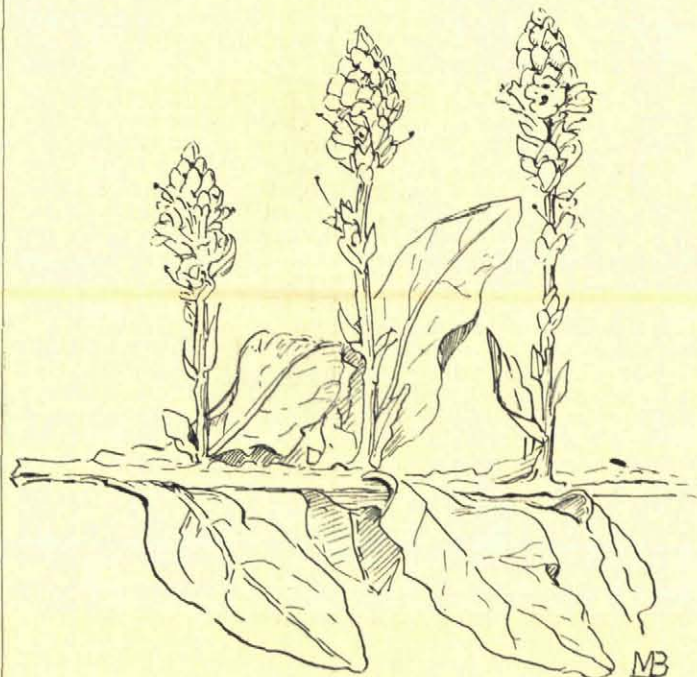
S. v. G.

Een witte Eekhoorn.

Misschien interesseert 't de lezers dat deze zomer in Almen, waar wij met de vacantie waren, door een der boerenjongens een witte eekhoorn gevangen is. De jongen, die hem ving, zag 't nest in een beukenboom. Toen hij er in klom, zag hij de moeder met een bruin jong wegspringen, dat zij in de bek hield, terwijl een ander bruin en 't witte jong er achter hipten; eindelijk heeft toen de jongen 't jong, dat spierwit was met roode oogen, gevangen en aan een heer verkocht, die hem met beschuit en melk opvoedt, waarvan hij goed eet en drinkt, zoodat er wel hoop op is, dat hij in 't leven blijft.

K. J. LOTSY.

Een bijzonderheid van zonnezoeken bij een toorts.

Tegen een heuvelhelling te Valkenburg heb ik een toorts gevonden, die genoodzaakt was langs den grond voort te groeien, en nu, inplaats van een eindstandige tros, 5 okselstandige trossen hemelwaarts deed stijgen, gelijk uit bijstaande teekening, die ik aan de vriendelijkheid eener tochtgenoot te danken heb, blijkt.

Dr. H. PINKHOF.

Oranje Havikskruid.

10 Juli werd door ond. in betrekkelijk groote hoeveelheid het zeer zeldzame Oranjerood Havikskruid, *Hieracium aurantiacum* L., bloeiend gevonden.

't Kwam voor op een klein stukje proefveld — weide — in het merkwaardige Soesterveen, en had zich in den omtrek reeds tamelijk verspreid.

Utrecht.

A. G. TEN BESTEN.

Meerval.

Een jongen van de Leerschou bij de Rijks Kweekschool heeft in het Kanaal een meerval gevangen. Het dier is plm. 25 cM. lang.

Apeldoorn, 26 Sept 1958

J. LIEFTINCK.

Misschien een »gepoot« dwergmeerval.

TH.

Zijderupsen of poppen gevraagd.

Wie der lezers wil en kan ond. in het bezit doen komen van eenige (plm. 10) zijderupsen (*Bombyx mori*), of van hunne poppen? Natuurlijk tegen te bepalen vergoeding.

Utrecht, Kromme Nieuwe Gracht 19.

H. REVIUS, Dir. Inst.-Jansen.

Erratum.

Op pag. 128, 2de kolom, 3de regel van boven staat: »oelc«, lees »oeliet«.

T. E. B.